

fortrolig Bjece om Forhandlingerne med Hensyn til Kiel—Rorsør, Gjedser—Warnemünde-Routen o. s. v. Den Bjece bærer ikke særlige Bidnesblyd om nogen egentlig Magt hos den danske Regjering til at bevæge sig i Forhandlinger med større Magter om saadanne Forhold. Og stod Regjeringen tilmed saa usfrit, at de andre Magter forud vidste: den er alligevel bunden til at faae gjort Noget, saa blev Stillingen for en Regjering værre, da vilde den i dobbelt Forstand trække det korteste Straa, saaledes som det allerede den Gang stete: tydste Stibe fra Gjedser til Warnemünde. — ja de kom senere frem — og dels tydste og dels danske mod udelukkende danske før fra Rorsør til Kiel! Ja, jeg siger, det Sidste kom senere frem; thi den Gang gyste man for Tallene, som Kattog og Stog og deslige vilde føre med sig, de 4—5 Mill. Kroner. Nu er man jo inde i en helt anden Tante-gang, en Fremskridts-Tantegang, som det ikke er givet Enhver at følge Trop med. Men hvad tror man nu om Benyttelsen af denne Bane? Tror man, at vi, med nok saa store Foranstaltninger, unaturligt skulde kunne tvinge en Trafik ind paa denne Route, som ellers ikke lod sig bringe ind derpaa? Det tror jeg ikke paa, og Enhver kan sige sig selv, at skulle vi paa kunstig Maade konkurrere med Sverig og Preussen om Forbindelsen mellem de øvrige skandinaviske Lande og Staterne sydfor os for at lokke dem ind paa vore Baner, bliver det ikke ved Anlæget af disse Strækninger, men der vil idelig og idelig komme Krav til Trafikken, til Togtallet, til Toghurtigheden og Taxtforholdene, det One efter det Andet, fordi vi jo selv have villet ind paa den Vej. Vi have selv søgt Kontrakt, og saa skulle vi ogsaa holde det gaaende. Jeg kan derfor ikke negte, at taget paa den Maade og taget saaledes, som Forholdene nu stille sig, at der intet Tryk viser sig, hverken Syd fra eller Nord fra, for at saa os til at gjøre det; er det under de uheldigste Forhold, vi kunne paabegynde nogen væsentlig Udvikling her. Det vilde dog være saare naturligt, om Sverig for sin nordlige Dels Bedkommende og Norge paa sin Side og Tydskland paa sin Side erkjendte det Samme, som vi mene at kunne erkjende, at Veien til Tydskland og tilbels væspaa fra de skandinaviske Lande gaar ret naturlig over os, og i denne Erkjendelse, i den fra disse Landes Side sølte Træng, kom til os og indledede Underhandlinger med os om, paa hvilke Betingelser, vi vilde paatage os en forstandig og rask Gjennemførelse af Foranstaltninger til Befordring af den gjennemgaaende Trafik. Det

vilde aabenbart være den naturlige Vej; og da kunde vi stille saadanne Betingelser, at vi kunde have Udsigt til virkelig at faae en Benyttelse der, om ikke helt, saa dog nogenlunde svarende til de uhyre Beføstninger, vi maatte anvende. Men det er jo saa langt fra Tilfældet for Diebliffet, at efter hvad man kan skjønne om denne Sag, have de, som nærmest ere de Sagkyndige i Trafikforholdene, jo ikke andre Forventninger til Godstrafikken ad den Vej, end at de kunde lade sig nøie med en lille Dampfærge mellem Helsingør og Helsingborg, der kommer til at ligge inde i en stærkt benyttet og under mange Forhold stærkt optaget Havn. Der faldt i Saar Uttringer om, at man skulde være godt forsynet med 1ste Klasses Vogne paa denne Route. Det der maa henvises til, at de paagjældende Jernbaner i Tydskland ikke ere under den samme Myndighed, stiller det sig formentlig saaledes, at man ikke vil have Noget imod at føre Posten til Norden ad den Vej, idet man utvivlsomt, hvis denne Post vilde blive befordret, kan vente, at Damer og fine Herrer, som ikke kunne taale Søen, ville rejse ad den Vej, og endelig Handelsreisende og Kjøbenhavns Uystrejende. Men der foreligger dog endnu ikke Noget om, om de kom, selv om man lagde Alt frem og jagde: Kom her! Jeg synes, at det er et Lotteri og endda af en ganske særegen Beskaffenhed, naar vi i den Grad skulde engagere os, at vi næppe faae Noget til Rest til Guldbyrdselse af de Duster, som vi ellers i rent demokratisk Retning maatte have. Jeg stiller mig derfor saaledes, at jeg ikke kan deltage i denne Opfordring til Ministeren om at følge med i denne Sag, i alt Fald ikke under den foreliggende Form, der gaar ud paa, at Thinget skal gjøre fælles Sag med og gjøre det til sin Beslutning. Derimod venter jeg sikkert, at enhver Indenrigsminister vil følge Sagen, naar der kommer et gunstigt Tidspunkt til at faae de bedste Chancer ud af denne Route for os, de bedste Betingelser, som Forholdene tillade. Altsaa, naar jeg stemmer imod Forslaget under Nr. 225, stemmer jeg ikke imod en hensigtsmæssig Forbedring af denne Linie, men jeg stemmer imod at stille os og Regjeringen usfrit, hvad der vilde blive Tilfældet, dersom Forslaget blev vedtaget, og jeg stemmer imod at binde mig til hele denne saakaldte økonomiske, men efter min Opfattelse, som Forholdene nu stille sig, høist økonomiske Foranstaltning.

Under Nr. 224 er der stillet Forslag om, at Regjeringen skulde gjøre Skridt til at kjøbe den lolland-falsterke Jernbane og Nykjøbing—Gjedser-Banen. Ja, min Njær